

Ferðafrásøgn úr Bolzano 3. partur:

SHIT TEIR ERU STÓRIR

3. partur. Føroyskur handbóltur hevur eina stóra avbjóðing – vit eru ov lítil

Tróndur Arge

Seinasta ferðafrásøgnin endaði við, at dysturin móti Ukraina byrjaði. Tað fyrsta eg hugsi er, at teir eru allir eitt høvd ella tvey stórir enn okkara. Tá spælararnir koma á vøllin ganga teir forbi hvønn annan og heilla upp á við at geva “high five”. Flestu av okkara mugu strekkja seg, fyri at røkka upp. “Shit teir eru stórir” hugsi eg innantanna – mikrofónin er frá.

Vit eru ongantíð ordiliga við í dystinum, tí Ukraina spæla við fullari ferð, meðan okkara ikki eru heilt har, sum teir skulu. Tað ger, at móttøðuliðið lættliga kemur til síni mál, meðan okkara mugu berjast fyri at koma til skot, sum teir so omaná tað heila senda á stongina. Eitt afturvendandi tiltak.

Avbjóðingin við internetinum er eisini í høllini. Eg skal brúka eitt lan-stikk, men tað er ikki í høllini. Bara Wi-Fi! Loysnin er ein nýggjur dimsur, sum eg sleppi at lána frá ítalska handbóltssambandinum. Tey eru sera fyríkomandi og loystu trupulleikan fyri meg upp á fimm minuttir. Frálíkt!

Saman kann sigast um fotografin hjá ítalska handbóltssambandinum. Isabella Gandolfi fortelur iðin frá, at hon eigur ein 16 ára gamlan son, sum eisini spælir handbólt. Prátið endar við, at vit sleppa at brúka myndirnar hjá henni. Takk fyri tað!

Landsliðið hjá okkum er ikki væl samanspælt. Øll royna at halda maskuni og tosa positivt, men sannleikin er, at vit eru langt frá tí, ið vit kunnu klára. Kanska eini fimm ár, har somu spælararnir velja at satsa upp á handbólt og venja saman.

Føroyar tapa dystin 30-22, men tað er eisini í ordan. Teir

eru stórrí, sterkari og raka málið ótrúliga væl. Eftir dysti hyggi eg eftir Rumenia-Italia saman við landsliðsvenjarunum. Eg haldi ikki rumenarnir siggja so stórir út, men nú sita vit eisini einar 5-6 metrar upp frá og hyggja.

Vit eru ov lítil

Á gistingarhúsinum er lagið hóast alt gott. Spælararnir vita, at hetta var ein stórur biti, men eisini at teir kunnu reisa seg til dystin móti Rumenia. Um kvøldið verður tosað um hvussu føroyskur handbóltur í framtíðini kann bjóða av.

Tú kanst venja nógv, men ikki at gera spælarar hægri. Eg komi í tankar um eina samrøðu eg hevði við Sonni Larsen, landsliðsvenjara, í fjør. Hann vísti á ein kendan trupulleika við børnum, sum er høg. Tey missa mangan hugin til ítrótt í árunum, tá motorikkurin ikki klárar at fylgja við. Lykilin er at halda teimum framat, tí tað kemur aftur seinni. Kanska duga vit ikki tað í Føroyum, tí ongin óvanliga stórur spælari er at siggja á landsliðnum. Hugsið um tað.

Mest vitjaða kamarið á gistingarhúsinum er nummar 220. Tað er viðgerðarkamari. Har samlast allir spælararnir, sum skulu til viðgerð ella í ísbað. Onkur setur seg bara í, meðan aðrir nærmast mugu tveitast í. Fríði Weyhe er ein av teimum, men hann viðurkennur tað. Hann fekk annan fótin í. Verri gongur hjá Helga Hoydal. Hann hevur ilt og sigur, at hann fær ikki spælt aftur, eftir at hann beklæði í dystinum.

Dagurin endar við eini samling, har venjarar og spælarar hava orðið. Høgni Klein Olsen úr Kyndli hevur fingið til uppgávu, at greiða frá um Rumenia, sum er komandi móttøðuliðið. Hann hevur lisið

væl upp á og fortelur eisini um fleiri av rumenunum, sum hava givið nógv til føroyskan handbólt. At enda er boðskapurin, at ongin er ov stórur til at liggja niðri.

Spennandi eina løtu

Tað er ein avslappur stemningur í dag, tá dysturin móti Rumenia er. Bæði til morgunmat og døgurða er lítið prát. Daman í køkinum, sum eisini situr í móttøkuni, er nú blíð sum fá. Hon er ein av hesum, sum er torfør at rokna út. Hon er ill, tá vit spyrja um meiri vant, men flennur, tá hon setur tað á borðið. Eg haldi at okkara sjarmerandi spælarar hava vunnið á henni – nú smilist og flennur hon fyri tað mesta.

Helgi Hoydal verður sendur á sjúkrahúsið, men lovar at verða viðmerkjari á Rás2, um hann er aftur áðrenn dystarbyrjan. Tað er hann, men við beinskinnara á. Hann hevur brotið ytsta beini í vinstra fót. Hann skal helst sitauttanfyri í tveir mánaðir.

Hann hevur góðar taligávor og stendur seg væl sum viðmerkjara. Men aftur leggi eg merki til, at hinir eru stórrí enn vit. Serliga bakkketan. “Shit teir eru stórir” hugsi eg. Eina løtu er spennandi, tá vit koma niður á 10-9, tá tað eru 20 minuttir spældir.

So missa vit takið og eru ikki við aftur, fyrr enn tað er ov seint. Vit brenna eisini fleiri stórar møguleikar og tapa 20-28. Tað ljóðar sum ein skøvað fløga, men hetta krevur tíð. Landsliðið skal nokk blíva betri, tí tað er enn nógv ting, sum vit kunnu gera nakað við, sum ikki rigga.

Skriva søgu?

Søgan sigur, at vit hava ongantíð vunnið ein HM ella EM undankappingardyst – er mær fortalt. Í morgin spæla vit móti veikasta liðnum í bólkinum – umframt okkum. Italia hava vit fyrr spælt upp í móti. Trupulleikin er bara, at meðan eg siti og hyggi í

høllini, og skrivi hesa reglurnar, er Italia á odda 23-21 og tað er tíggju minuttir eftir.

Tað blívur so spennandi, at eg velji at bíða við at trýsta á send. Heima í Føroyum eru boðini, at tað er trýst á heimasíðuni, tí samgongan hevur mist enn ein lim. Í somu løtu kemur Fríði Weyhe við brotnari hond. Nú líkjast samgongan og landsliðið. Tey klára illa nokk at telja upp í ávikavíst 17 og 16. Nú eru bara 14 spælarar tøkir til dystin móti Italia.

Apropos Italia, so vinna teir 29-28 í seinastu sekundunum. Allir tankar um, at teir fóru at tapa stórt móti endanum, og hava brúkt allar kreftirnar fara í vaskið. Teir fegnast saman við fleiri hundrað áskoðarum í Palasport høllini í Bolzano.

Hetta verður ikki nemt, men vit kunnu skrivað søgu í morgin, men tað kemur at krevja nógv av okkum!

Tróndur Arge – Bolzano, Italia